

Pianoavond Rachmaninoff.

Het volk: dagblad coor de arbeiderspartij 30-10-1929, p. 3

Ik hoorde vanavond het spel van **Rachmaninoff** vergelijken met dat van Paderewski, die wij in het voorjaar hier konden horen. De voornaamste overeenkomst lijkt mij de stijl van hun spel. Beiden behoren tot het bijna legendaries geworden tijdperk van het grote, romantiese virtuoosdom, Paderewski door geboorte, de aanmerkelijk jongere **Rachmaninoff** — hij loopt tegen de zestig — door gekultiveerde aanleg. Het spel van deze Rus staat ongetwijfeld op een zeer hoog plan en is boven alle „kritiek” verheven, maar het is veel onberekenbaarder en ondoorgrondelijker dan dat van de veel opener zich gevende Pool Paderewski. **Rachmaninoff** maakt in zijn hele verschijning, met zijn onbewogen, sterk doorleefde, gezicht-als-een-masker een koel-hooghartige indruk. Wanneer hij opkomt, denkt men eerder een Russies generaal in burger te zien dan een kunstenaar. Maar in zijn spel komt zijn geniale persoonlijkheid los, aanvankelijk — in een sonate van Mozart — met enige reserve, doch al spoedig milder en warmer. Telkens is het echter of hij zichzelf achter het werk terugtrekt. Dat gevoel liet mij vooral in de sonate van Chopin (die met de treurmarsch) niet los. Waar men in de geijkte opvattingen sterke stijgingen en uitbarstingen gewend is, hoorde men hier plotselinge verstillingen. Niet uit effectbejag, dat heeft deze kunstenaar werkelijk niet nodig, maar uit een merkwaardige objectiviteit, die men wel meer bij uitvoerende kunstenaars, die zelf komponist zijn, aantreft.

In zijn eigen predules en vooral in enkele stukken van Liszt kwam de virtuoos meer los. Over het algemeen brengt **Rachmaninoff** het virtuoze element niet op de voorgrond.

Er was grote belangstelling voor dit konsert en men heeft de kunstenaar op grootse wijze gehuldigd. Er volgden natuurlijk enige toegiften: een prachtig gespeelde wals van Chopin, een merkwaardige parafrase op een tema uit Beethoven's „Ruinen von Athen”, de bekende en veel gespeelde prelude van **Rachmaninoff** en een parafrase van een, in Rusland, populaire melodie uit de opera Tsaar Sultan van Rimsky. En nog wist men niet van scheiden.

P. F. S.

Piano evening Rachmaninoff.

This evening I heard Rachmaninoff's playing compared to that of Paderewski, whom we heard here in the spring. The main similarity seems to me to be the style of their playing. Both belong to the era of great, romantic virtuosity, which has become almost legendary: Paderewski by birth, the considerably younger Rachmaninoff. because of his cultivated talent—he is approaching sixty. The playing of this Russian is undoubtedly of a very high standard and is "above all criticism," but it is much more unpredictable and inscrutable than that of the much more openly revealing Pole Paderewski. In his entire appearance, with his impassive, deeply lived-in, mask-like face, Rachmaninoff makes a cool, haughty impression. When he enters, one thinks one is seeing a Russian general in civilian clothes rather than an artist. But in his playing, his brilliant personality is unleashed, initially a Mozart sonata with some reserve, yet soon milder and warmer. Time and again, however, it is as if he is withdrawing himself behind the work. That feeling stayed with me, especially in the Chopin sonata (the one with the funeral march). Where one is accustomed to strong ascents and outbursts in conventional interpretations, here one heard sudden stillnesses. Not out of a pursuit of effect—this artist truly does not need that—but out of a remarkable objectivity, which is more common in performing arts encounters, who are composers themselves. In his own preludes and especially in some pieces by Liszt, the virtuoso came more to the fore. In general, Rachmaninoff does not bring the virtuoso element to the foreground.

There was great interest in this concert, and the artist was honoured in a grand manner. Naturally, some encores followed: a beautifully played waltz by Chopin, a remarkable paraphrase of a theme from Beethoven's "Ruins of Athens," the well-known and frequently performed prelude by Rachmaninoff, and a paraphrase of a melody popular in Russia from Rimsky's opera 'The Sultan of Tsar. And still, people did not know when to part. P. F. S.

[Translation: Google]